Funda Uçuk Er

Çizer:
Sümeyye Kalaoğlu

Şimdi Oyun Zamanı!

Timaş Çocuk

1 ZİL ÇALIYOR, MACERA BAŞLIYOR!

Yaz, bavulunu sessizce toplayıp gitmişti. Penceremin önündeki limon ağacının yaprakları bile eksilmişti sanki. Daha dün sabah misket oynuyor, bisikletimin atan zincirini takarken ellerimi yağa buluyordum. Şimdiyse önümde defterler, kalemler ve sırt çantam duruyor. Yarın okul açılıyoooorr!

Bir yanım **"Keşke tatil bitmeseydi..."** derken, diğer yanım **"HADİ MACERA BAŞLASIN!"** diye zıplıyordu. Yatağıma uzandığımda heyecandan karnıma giren ağrılarla kıvranıyordum. Bir sağa döndüm, bir sola... Nafile! Galagogilleri kıskandıracak bir performansla tüm geceyi uyuyarak değil, düşünerek geçirdim. Galiba bir duvardaki

saat uyanıktı, bir de ben. Her "TİK TAK" sesi uyarı gibiydi: **HAZIR MISIN, DEMİR?**

Yeni defterler, yeni maceralar, yeni deneyimler... Yeni başlangıçlar zamanı geldi.

Ama midem bu kadar felsefeye dayanamadı. "GUG GURRRUK!" diye karşılık verdi.

O an fark ettim ki yalnız değilim; karnım, saat ve ben... Üçümüz de kurulu bir orkestra gibi ses çıkarıyorduk. Adını hemen koydum: **GECECİLER ORKESTRASI!**

"Tik tak, gug gurrruk, tak...
Uyuyamadım, tak!
Zihnimde okul var, tak!"

Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladığında tek bir soru dönüp duruyordu kafamda:

Acaba Bilge Öğretmen, bu yıl hangi sürprizle bizi karşılayacak?

Derken sızıp kalmışım. Kalbimin gümbürtüsüyle uyandım.

- ANNEEE! FORMAM NEREDE?

- Anneee! Çorabımı bulamıyorum!

Evde tam bir panik havası vardı. Kahvaltı kokusu bile heyecana karışmıştı sanki. Annemin sesi tost makinesinin tıslamasıyla yarışıyordu:

- DEMİR, BİRAZ YAVAŞ OL, HENÜZ GÜNEŞ DOĞMADI.

Ama ben yerimde duramıyordum. Yatağımı toplamaya bile fırsat bulamadan, saçımı şöyle bir tarayıp atıştırmadan fırladım dışarı. Koşa koşa okula gittim. Arkadaşım Metin'i bile çağırmayı unutmuştum. Çünkü aklım fikrim, ilk zil çaldığında karşılaşacağım yeniliklerdeydi.

Okula vardığımda bahçede garip bir şey gördüm: Yan yana dizilmiş beş küçük ahşap kulübe! Hani şu tatil yerlerindeki bungalov evler var ya, onlara benziyordu biraz. Ama çok daha sevimliydi; görenler oyuncak ev bile sanabilirdi.

Merakım da heyecanım da iyice arttı. İçimde patlamaya hazır bir mısır tanesi geziniyor gibiydi. Koşup en yakındaki kulübenin camına burnumu dayadım. İçerisi karanlıktı, pek bir şey görünmüyordu amaaaa... Bir şeyler vardı orada kesin, eminim! Arkamı bir döndüm ki... Okul çoktan kalabalıklaşmış!

Yaz boyu ayrı kalmanın özlemiyle birbirine sarılan öğrenciler vardı her yanda. Bir de benim gibi meraktan soluğu kulübelerin başında alanlar... İtiş kakış, nefes nefese bir "MERAK YIĞINIYDIK".

"Bu kadar erken ne işi var herkesin?" diye söylenirken tanıdık bir ses duydum:

- Kanka, bunlar da neyin nesi?

Metin'di bu tabii ki! Her zamanki gibi tam vaktinde bitivermişti yanımda.

- Bilmiyorum kanka ama bence öğretmenimiz biliyordur. Öğretmenler odasına bakalım mı?

Bir an durdu, kaşlarını çatarak sordu:

- BU ARADA... SEN NEDEN BENİ ÇAĞIRMADAN GELDİN OKULA?

Unuttuğumu anlayıp surat asmasın diye hemen savunmaya geçtim:

- Asıl sen beni neden çağırmadın?

- Önce ben sordum!

İkimiz de kollarımızı bağlayıp birbirimize baktık. Kısa bir sessizlikten sonra aynı anda kıkırdamaya başladık. Tam o sırada tepemizden bir ses duyuldu. Başımızı kaldırdık ki... Öğretmenimiz!

- Beni mi arıyordunuz, çocuklar?

Bilge Öğretmen'in sesiydi bu! Hazırlıksız yakalanmıştık. Başımızı kaldırdık ve bir anda öğretmenimizle burun buruna geldik.

- Ödüm koptu, öğretmenim! Siz burada mıydınız?

Metin'in yanakları kızarmış, gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Benimse kalbim sanki göğsümde zıplayan bir basketbol topu gibiydi. Bilge Öğretmen gülümsedi. Aklımızdan geçenleri anlamıştı ama kulübelerin sırrını hemen vermeye niyeti yoktu.

- ÖZLEM GİDERDİYSENİZ SIRAYA GEÇİN BAKALIM. ZİL ÇALDI, HADİ SINIFLARA!

Dayanamayıp hemen atıldık:

- Öğretmenim bu... Bu kulübeler de neyin nesi?

Gülümsedi, göz kırptı:

- Biraz sabır çocuklar, derste öğreneceksiniz.

Bilge Öğretmen hep böyledir. Bizi meraklandırmayı da düşündürmeyi de çok sever. Cevapları hemen vermek yerine gizemi artırmaya bayılır.

Sınıfa girince ilk yirmi dakika tatilden, ailemizden, okuduğumuz kitaplardan konuştuk. Tatil dönüşü klasiğimizdir bu.

Ama ben... Ben dinleyemedim onları. Aklım fikrim dışarıdaki o kulübelerdeydi. Acaba içeride deney mi yapacaktık? Belki de robot tamiri öğrenecektik! Ya da... Zombi istilasına karşı gizli bir üs! Kim bilir, belki de zaman makinesi yapacaktık! Nihayet Bilge Öğretmen, **"EVEEETT ÇOCUKLAR..."** deyince kalbim dört nala koşmaya başladı. Sırrı açıklama zamanı gelmişti sanki! Öğretmen gözlerini sınıfta gezdirip sordu:

- İçinizde düğme dikmeyi bilen var mı?

"Haydaaaa! Bu da neyin nesi şimdi?"

Derin bir sessizlik oldu. Herkes birbirine bakıyordu. Kimsenin parmak kaldırmaya niyeti yoktu, benim bile... Zil çalmak üzereydi ama öğretmen hâlâ kulübe konusuna girmemişti. Yüzüm düştü. Metin kaş göz işaretiyle, **"Hadi kanka, sen sor!"** diyordu. Meraktan içim içimi yese de soramadım. Bilge Öğretmen devam etti:

- Domates, salatalık doğramayı bilen var mı?

İçimden, **"Daha yemek saati de gelmedi ki!"** diye söylendim. Neyse ki bir iki parmak havaya kalktı. Bizim suratlar asık tabii.

DÜĞME DİKMEK Mİ?

SALATA DOĞRAMAK MI?

BU MUYDU YANİ O GİZEMLİ KULÜBELERİN SIRRI?

Tam içimden, "NE KADAR SIKICI!" diye geçirirken öğretmen bombayı patlattı:

- İşte bahçedeki kulübelerde bu yıl bunları öğreneceksiniz, çocuklar.

İçimizdeki kabaran o merak, bir anda duvara çarpıp tuzla buz oldu. Herkes donup kalmıştı. Başımı sıraya koyup fısıldadım:

- Düğme dikmek mi? Ne kadar da tuhaf! Terzi mi olacağız yani? Bizim öğretmenin de okulun da kafası karıştı sanırım.

O sabah sadece okula gittiğimi sanıyordum; meğer bu seneki okul hikâyemin fragmanına koşuyormuşum! Hepsi sıraya dizilmiş, **"HADİ BAKALIM DEMİR, BAŞLIYORUZ!"** der gibiydi.

İĞNE, İPLİK VE BİZİM ÇOCUKLAR

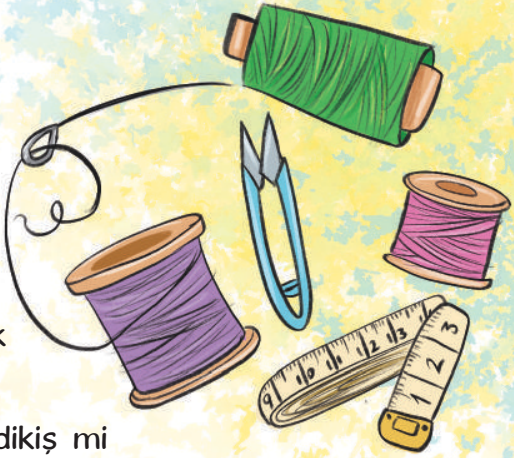
İĞNE, İPLİK VE BİZİM ÇOCUKLAR

Sonunda beklediğimiz an gelip çatmıştı. Meraktan camına yapıştığım o kulübede ilk dersimizi yapacaktık. İpi iğneye geçirmek... Ne kadar zor olabilir ki? Atölye dersinin ilk görevini duyunca böyle düşünmüştüm. Öğretmen hepimize birer iğne verip, **"Hadi bakalım, önce ipi iğneye geçirin."** dediğinde kendimden son derece emindim.

Ama o da ne? Kızlar **"HOOP!"** diye geçiriverdi ipleri! Hatta bazıları ipin ucuna düğüm bile attı; sanki kırk yıllık terzi hepsi!

YA BİZ?

Elimizde iğne ve iplik, kan ter içinde kaldık! İp resmen bizimle dalga geçiyordu. Üstelik elimize de hiç yakışmıyordu hani!

- Off, bu ince işler hiç bize göre değil, kanka!

- Aynen ya, kim uğraşacak bunlarla?

Erkek adam dikiş mi diker arkadaş ya!

Metin, ipliği bir türlü iğneden geçiremedikçe söylenip duruyordu. Diğer erkekler de bu "bahane korosuna" katılmakta gecikmedi. Arka sıralardan biri, **"AYNEN! DÜĞME DİKMESEK KIYAMET Mİ KOPAR SANKİ?"** diye destek verdi.

- Yok abi, bu işler bize göre değil!

İpin ucu iyice kaçmıştı; sınıfta asık suratlı bir homurtu dolaşıp duruyordu. Ortamı yumuşatmak lazımdı. Hemen söze girdim:

- Niye öyle diyorsunuz, oğlum? Mahalledeki Terzi Fikret Amca da yapıyor bu işi. O olmasa hepimiz paçalarımıza basa basa gezerdik.

- HAH! TAM DOKSANA GOL OLDU BU CEVAP!

Derin'di bu. Meğer kulaklarını dikmiş bizi dinliyormuş... Onun da lafa girmesiyle işin rengi değişti. Sınıftaki diğer erkekler de bana ters ters bakmaya başladı. Sanki onlardan biri değilmişim gibi dışlanıvermiştim bir anda.

- Aferin Demir! Biz burada bir dert anlatıyoruz, sen hemen muhalefet ol! Kimin tarafındasın oğlum sen?

Metin'in sesi bütün sınıfa yayıldı. Başımızdan aşağı kaynar sular döküldü sanki. En yakın arkadaşım herkesin içinde beni "onun yanında olmamakla" suçluyordu.

- Ne alakası var taraf tutmakla? Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlarmış, seninki de o hesap!

- Tamam Demir Bey, en doğrucu sensin! Madem çok heveslisin, bizim sökükleri de dikersin artık!

Metin iyice zıvanadan çıkmıştı. Alt tarafı bir örnek verdim, bu kadar parlamasına ne gerek vardı?

Bilge Öğretmen hep, **"Sesini değil, sözünü yükselt."** derdi.

Ama işte, bazen o da işe yaramıyor. Ben sakin kalmaya çalıştıkça o daha da kabardı.

Sonunda ben de dayanamadım ve patladım:

- Eline iğneyi ben vermedim, Metin! Kime öfkelendiysen git ona çat, bana değil!

Hiç cevap vermeden kalktı. Sandalyesini ite kaka, hışımla sınıfın öbür ucuna gidip oturdu. Bilge Öğretmen'in kaşlarını çatarak bize baktığını gördüm ama neyse ki bir şey söylemedi.

Benim içimdeyse öfke ve üzüntü birbirine dolanmıştı. En yakın arkadaşımla böyle bir şey yaşayacağımı hiç düşünmezdim.

Teneffüste Derin yanıma geldi. "SIKMA CANINI, BELKİ BAŞKA BİR DERDİ VARDIR." deyip gitti. Masamın üzerindeki iğneye takıldı gözüm. Minicik ama ne kadar da can yakıcıydı. "Keşke insan kalbi de sökülünce dikilebilse." dedim kendi kendime. Ama kalp kumaş değil ki dikilsin. Hele araya gurur girmişse, iğne bile kâr etmiyor.

Yaşadığım bu olumsuz olaya daha sakin bakmalıydım ama nasıl? Tam o sırada aklıma Itrî Dede geldi. Onu düşünmek bile içimi biraz rahatlatmıştı.

Itrî Dede, bizim mahalledeki o küçük dükkânın, "ESKİMEYEN KİTAPLAR"ın sahibiydi.

Kapıdan girer girmez sizi mis gibi eski kâğıt ve taze demlenmiş çay kokusu karşılar. Ama insanlar buraya sadece bir şeyler almaya değil, Itrî Dede'ye akıl danışmaya da gelir. Semaverin fokurtusu eşliğinde hayat dersleri alırlar ondan. Çünkü Itrî Dede'nin insana yol gösteren, "KİTAP KOKULU" lafları vardır.